

til Folketinget om mulighederne for at dele værdierne fra Nordsøen i et rimeligt samfundsmæssigt forhold under hensyntagen til investeringer, risiko og investeringsbehov.

Det vil bestemt ikke være hensigtsmæssigt, om man på forhånd, forud for sådanne drøftelser og før en sådan redegørelse bliver udarbejdet og forelagt her i Tinget, kommer med proklamationer om, hvad der er ultimativt og ikke ultimativt, hvem der har vetoret og ikke vetoret. Det er slet, slet ikke i den ånd, vi har fremsat dette forslag til vedtagelse, og som vi nu går i gang med det arbejde i.

Vi går i gang, som jeg sagde, med dette arbejde for at få en fornuftig og konstruktiv dialog med henblik på at opnå et resultat, der tager højde for intensionerne i de elementer, der er nævnt i forslaget til vedtagelse.

Og så tror jeg i øvrigt ikke, vi kommer definitionen om de her ting nærmere for nærværende. Det ville også være forkert i forhold til det, der nu står for.

Svend Auken (S):

Der er ikke meget, der går godt i Danmark. Stigende arbejdsløshed, tab af markedsandele, fyringer, nedskæringer. Men ét sted går det godt. Det er med hensyn til olie/gasudvindingen i Nordsøen, og det glæder Socialdemokratiet sig over.

Vi synes, at de aktører, der er i Nordsøen, har gjort det godt og gør det godt. Vi glæder os over ikke bare det arbejde, de tre selskaber i Dansk Undergrunds Consortium gør, men også de andre nye aktører derude: Amerada Hess, DONG, Denerco, Statoil tidligere. Alle de aktører, der har været derude, har gjort et solidt arbejde.

Det er ikke til ugunst for Danmark, at der tjenes penge i Nordsøen takket være, at Anker Jørgensen-regeringen i 1981, trods voldsom kritik fra koncessionshaverne, voldsom kritik fra de borgerlige partier, tvang en større aktivitet frem derude. Siden da har vi takket være nordsøpolitikken haft evnen til at vende betalingsbalanceudviklingen i Danmark.

Vi har set, at Danmark er blevet EU's næststørste olieproducent og den tredjestørste gasproducent. Det glæder vi os over, og vi synes, det er helt i orden, at der tjenes penge derude. Men det er – når der tjenes så mange penge – naturligvis samtidig et spørgsmål om fordelingen af fortjenesterne.

Jeg har prøvet at lave et meget forsigtigt regnestykke i forbindelse med indtjening fra nu af og frem til 2012.

Hvis man lægger til grund, at olieprisen er 27 dollars pr. tønde i den periode, at den nuværende dollarkurs holder i den periode, at vi de første 6 år har en produktion svarende nogenlunde til den nuværende og de sidste 3 år af perioden frem til 2012 har den halve produktion, så vil den samlede gevinst efter fradrag og omkostninger for D.U.C. og de andre derude være 184 mia. kr. – 184 mia. kr.! Jeg ved ikke, om ministeren har tid til at høre efter, men 184 mia. kr. Og den danske stats andel af det vil være 74 mia., det vil sige, at der er 110 mia. kr. i gevinst efter skat.

Når så lægges til, at det meget vel kan gå sådan, at prisen ikke er 27 dollars pr. tønde, men højere – i øjeblikket ligger den vel omkring 35 dollars pr. tønde – så taler vi om gevinster efter skat på et anseligt trecifret milliardbeløb.

Vi har så mange problemer i det danske samfund, at vi selvfølgelig er nødt til med de koncessionshavere, som vi har et godt samarbejde med, at have en dialog.

Kl. 10.50

Jeg førte på vegne af den tidligere regering forhandlinger i betragtning af disse udsigter, i betragtning af koncessionsforlængelsen i 2012 og i betragtning af den sænkning af beskatningen, der skete som følge af sænkning af den almindelige selskabsskat. Dem førte jeg i vinteren 2000-01. Vores forslag dengang var, at man skulle sikre staten en andel af konsortiet svarende til det, man har i alle andre koncessioner på Nordsøen. Det ville være en bedre løsning end en skatteløsning set fra mit synspunkt.

Men desværre førte de forhandlinger ikke til noget resultat, hverken med hensyn til start på forhandlinger omkring, hvad der skulle ske efter 2012, eller imødekommenhed med hensyn til at give andel i de kæmpegevinster, der skulle tjenes i den mellemliggende periode.

Og derfor er der, hvis ikke det kan lade sig gøre, ikke anden mulighed end beskatning. Der er der til gengæld masser af muligheder. Der er ingen begrænsninger, hverken aftalemæssigt eller på anden måde i henseende til, hvad man kan gøre på skatteområdet, bortset fra gassen. Men den aftale, der ligger om gassen, og som er en kontraktmæssig aftale mellem to garanterede monopoler, kan knap nok tænkes at kunne fortsætte med at gælde i et totalt liberaliseret gasmarked med mange flere aktører. Det håber jeg